

Sfatul cu altinezii

Dorothy fu deșteptată de o zguduitură atât de puternică încât, dacă nu s-ar fi aflat întinsă pe patul moale, s-ar fi lovit. Așa, însă, pârâitul o făcu să-și țină respirația și-și zise cu uimire: „Ce s-o fi întâmplat?”

Toto își puse nasul lui mic și rece pe obrazul fetei și scheună înspăimântat. Dorothy privi în jurul ei și-și dădu seama că odaia nu se mai mișca; nu mai era nici întuneric, pentru că razele soarelui intrau pe fereastră și inundau toată încăperea. Sări din pat și, cu Toto încurcându-i-se printre picioare, alergă și deschise ușa.

Privind înainte, fetița scoase un țipăt de uluire și ochii i se măriră din ce în ce mai mult la vederea minunatei priveliști din fața ei.

Cicloul depusese casa foarte ușurel pe pământ – așa de ușurel cum e în stare s-o facă un ciclon –, în mijlocul unui ținut de o frumusețe fără seamăn. Se aflau în jurul lor pajiști verzi, cu copaci ce purtau fructe bogate și dulci. Flori strălucitoare erau răspândite pretutindeni și păsări cu pene frumos colorate cântau și zburau

prin pomi și prin tufișuri. Puțin mai încolo, printre malurile înverzite, curgea un pârliaș și scotea un murmur de-a dreptul fermecător pentru fetița care trăise atât timp în câmpiile uscate și cenușii.

Stând așa și uitându-se cu luare-aminte la priveliștea din jurul ei, Dorothy observă venind spre ea un grup de oameni atât de ciudați, cum nu mai văzuse până atunci. Nu erau înalți cât oamenii mari, dar nu arătau nici prea mici; de fapt, păreau să fie tot atât de înalți ca și Dorothy, care era o fetiță foarte bine crescută pentru vârsta ei; oricum, arătau, pe cât își putea da ea seama, mult mai bătrâni ca ea.

Erau trei bărbați și o femeie, toți îmbrăcați foarte curios. Purtau pălării rotunde, cu calota înaltă și țuguiață, iar în jurul borului aveau clopoței mici, care sunau melodios la orice mișcare. Pălăriile bărbaților erau albastre; pălăria femeii era albă. Aceasta purta o rochie care cădea în falduri de la umeri în jos, presărată cu mici steluțe scânteietoare ce străluceau în soare ca diamantele. Bărbații erau îmbrăcați în haine albastre, de aceeași culoare ca pălăriile lor, și purtau pantofi frumos lustruiți, cu vârful albastru.

Dorothy se gândi că bărbații trebuie să fie cam tot atât de bătrâni ca unchiul Henry, pentru că doi din ei purtau bărbi, dar femeia era, fără îndoială, mult mai bătrână: fața îi era zbârcită și părul îl avea aproape alb, iar umbletul îi era foarte țeapăn.

Când se apropiară de casa pe al cărei prag stătea Dorothy, oamenii aceștia se opriră și șușotiră între ei, de parcă s-ar fi temut să meargă mai departe. Dar bătrânica înaintă câțiva pași spre fetiță și, după o plecăciune, îi spuse cu un glas blând:

— Fii bine venită în Țara Altinezilor, nobilă domniță plină de vrajă! Îți suntem adânc recunoscători că ai omorât-o pe ticăloasa de vrăjitoare din Răsărit și ai scăpat norodul nostru de robie.

Dorothy ascultă uimită această cuvântare. Oare ce voia să spună bătrânica atunci când o numea „domniță plină de vrajă“ și când spunea că a omorât-o pe ticăloasa de vrăjitoare a Răsăritului? Dorothy era o fetiță inocentă, nevinovată, care fusese adusă aici, la mii de kilometri depărtare de casă, de un ciclon și care nu omorâse niciodată niciun fel de vietate.

Dar pesemne că băbuța aștepta un răspuns de la ea, așa că Dorothy grăi cu sfială:

— Sunteți foarte bună, dar trebuie să fie o greșeală. Știu că n-am omorât pe nimeni.

— Oricum, atunci casa ta a făcut-o, răspuse bătrâna, râzând. Și asta înseamnă același lucru. Apoi continuă, arătând spre un colț al casei: Privește, aici sunt două picioare... sub bucata asta de lemn.

Dorothy privi într-acolo. Într-adevăr, într-un colț al casei rămăseseră lipite două picioare încălțate în pantofi de argint, cu vârfurile ascuțite.

— Vai, Doamne! strigă fetița, frământându-și mâinile de spaimă. Pesemne că a căzut casa pe vrăjitoare. Ce ne facem acum?

— Nu-i nimic de făcut, spuse bătrânica foarte liniștită.

— Dar cine era? întrebă Dorothy.

— A fost vrăjitoarea cea ticăloasă din Răsărit, după cum ți-am mai spus. De ani de zile îi ținea pe toți altinezii în robie, făcându-i sclavii ei zi și noapte. Acum sunt cu toții liberi și îți sunt recunoscători pentru fapta ta.

— Cine sunt altinezii? a mai întrebat Dorothy.

— Poporul din țara asta, a Răsăritului, unde a domnit până acum vrăjitoarea cea rea.

— Dumneata ești o altineză?

— Nu, răspuse bătrâna. Dar sunt prietena lor, cu toate că trăiesc în țara de la Miazănoapte. Când altinezii au văzut că vrăjitoarea e moartă, au trimis un sol la mine și am venit numaidecât. Sunt vrăjitoarea de la Miazănoapte.

— O, strigă Dorothy, dumneata ești o vrăjitoare adevărată?

— Da, firește, răspuse băbuța. Dar sunt o vrăjitoare bună, și poporul meu mă iubește. Nu sunt atât de puternică pe cât a fost vrăjitoarea cea rea care a domnit aici, pentru că altfel aș fi eliberat singură acest popor.

— Bine, dar eu știam că toate vrăjitoarele sunt rele, spuse fetița, care era încă speriată că se afla în fața unei vrăjitoare adevărate.

— O, nu, greșești! Au fost numai patru vrăjitoare în Țara Oz. Două dintre ele, acelea care locuiesc în Miazănoapte și în Miazăzi, sunt vrăjitoare bune. Știu că acest lucru este adevărat pentru că eu însămi sunt una dintre ele, și de aceea nu pot greși. Acelea care locuiau la Răsărit și la Apus erau într-adevăr vrăjitoare rele. Dar acum, dacă tu ai omorât-o pe cea de la Răsărit, nu mai există decât o singură vrăjitoare rea în toată Țara Oz... și anume cea care locuiește la Apus.

— Dar, spuse Dorothy, după o scurtă chibzuire, mătușa Em mi-a spus că toate vrăjitoarele au murit – de ani de zile.

— Cine-i mătușa Em?

— E mătușa mea, care locuiește în Kansas, de unde am venit și eu.

Vrăjitoarea de la Miazănoapte păru că stă o clipă pe gânduri, cu privirea ațintită în pământ. Apoi ridică privirea și spuse:

— Nu știu unde se află Kansasul, pentru că nu am auzit niciodată de acest ținut. Dar, spune-mi, rogu-te, Kansasul este o țară civilizată?

— O, da, răspuse Dorothy.

— Atunci înțeleg. Cred că în țările civilizate nu se găsesc vrăjitoare, nici vrăjitori, nici scamatori, nici magicieni. Dar, vezi, Țara

Oz nu a fost niciodată civilizată, fiindcă noi trăim despărțiți de restul lumii, de aceea mai avem încă vrăjitori și vrăjitoare între noi.

— Dar cine sunt vrăjitorii?

— Oz însuși este Marele Vrăjitor, răspuse băbuța cu un glas abia șoptit și plin de respect. E mai puternic decât toți ceilalți împreună și locuiește în Orașul Smaraldelor.

Dorothy era cât pe ce să pună o nouă întrebare, dar tocmai atunci altinezii, care stătuseră până în clipa aceea tăcuți și nemișcați deoparte, scoaseră un strigăt, privind spre colțul casei, unde căzuse păcătoasa de vrăjitoare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă băbuța.

Privind într-acolo, începu să râdă. Picioarele vrăjitoarei moarte dispăruseră și în urmă nu mai rămăseseră decât pantofii de argint.

— Era atât de bătrână, îi explică vrăjitoarea de la Miazănoapte fetiței, încât picioarele i s-au uscat de soare. Țsta i-a fost sfârșitul. Dar pantofii de argint sunt ai tăi și poți să-i porți.

Întinse mâna și luă pantofii, iar după ce îi scutură de praf, îi dăruie lui Dorothy.

— Vrăjitoarea de la Răsărit a fost foarte mândră de pantofii ei de argint, spuse un altinez, și încălțările au o putere pe care noi nu o cunoaștem.

Dorothy se duse cu pantofii în casă și îi așeză pe masă. Apoi ieși din nou și zise:

— Mă gândesc, îngrijorată, cum să mă întorc la mătușa și la unchiul meu. Sunt încredințată că ei mă caută. Puteți să mă ajutați să găsesc drumul într-acolo?

Altinezii și vrăjitoarea schimbă o privire, apoi dădură din cap.

— La Răsărit, nu departe de aici, spuse unul, se află un pustiu mare, pe care nu-l poate străbate nicio ființă omenească.

— Același pustiu este și la Miazăzi. Eu am fost pe acolo și am văzut. Sudul este țara quadlingilor, spuse altul.

— Mie mi s-au spus, grăi al treilea bărbat, cam aceleași lucruri și despre Apus. Această țară unde trăiesc winkiezii, stăpâniți de răutăcioasa vrăjitoare a Apusului, care te-ar face sclava ei dacă ai trece pe acolo, este deci și ea primejdioasă.

— Miazănoapte este țara mea de baștină și la capetele ei se află aceleași mari pustii care înconjoară și Țara Oz, spuse vrăjitoarea. Mă tem, draga mea, că vei fi nevoită să rămâi aici și să trăiești laolaltă cu noi.

Dorothy izbucni într-un hohot de plâns, căci se simțea prea singură printre oamenii aceștia străini și ciudați. Lacrimile ei îi mișcară pe inimoșii altinezi, care își scoaseră batistele și începură să plângă și ei. Cât privește pe bătrâna vrăjitoare, ea își scoase pălăria și, trecându-și borul pe la nas, numără cu o voce gravă: „Unu, doi, trei.“ În clipa următoare, pălăria i se prefăcu într-o placă de ardezie pe care scria cu cretă (cu litere mari):

DOROTHY SĂ SE DUCĂ ÎN ȚARA SMARALDELOR.

După ce citi placa, bătrâna întrebă:

— Te cheamă Dorothy, drăguța mea?

— Da, răspunse fetița, ștergându-și lacrimile cu batista.

— Atunci trebuie să te duci în Orașul Smaraldelor. Poate că Oz va fi în stare să te ajute.

— Unde se află acest oraș? întrebă Dorothy.

— Se află tocmai în mijlocul țării și este stăpânit de Oz, Marele Vrăjitor, după cum ți-am mai povestit.

— E un om bun? întrebă fetița, nițeluș speriată.

— E un vrăjitor bun. Dacă o fi bărbat sau femeie, asta nu pot să-ți spun, fiindcă nu l-am văzut niciodată.

— Cum pot să ajung până acolo?

— Trebuie s-o iei zdravăn la picior. Ai un drum lung de făcut, printr-o țară care uneori este plăcută, alteori este mohorâtă și groaznică. Oricum, mă voi folosi de dibăcia mea vrăjitorească pentru a te apăra de orice rău sau de supărare.

— Dumneata nu m-ai putea însoți? se rugă fetița, care începuse să vadă în bătrânică o prietenă.

— Nu, asta nu pot face, dar îți voi da sărutarea mea, și nimeni nu va mai cuteza să pricinuiască un neajuns unei ființe care a fost sărutată de vrăjitoarea de la Miazănoapte.

Se apropie de Dorothy și o sărută domol pe frunte. Acolo unde buzele ei o atinseră, rămase un semn luminos, pe care Dorothy avea să-l zărească abia mai târziu.

— Calea spre Orașul Smaraldelor este pietruită cu cărămizi galbene, spuse vrăjitoarea, așa că nu te poți rătăci. Când vei ajunge la Oz, să nu te sperii de el, ci spune-i povestea ta și roagă-l să te ajute. Bun-rămas, draga mea!

Cei trei altinezi se înclină în fața lui Dorothy și îi urară drum bun, după care dispărură printre copaci.

Vrăjitoarea îi făcu semn din cap, prietenește, apoi se învârti de trei ori în jurul călcâiului stâng și pieri, spre marea surprindere a micului Toto, care lătră tare în urma ei, pentru că fusese prea speriat ca să mârâie când bătrânica fusese de față.

Însă Dorothy, care știa că avuseseră de-a face cu o vrăjitoare, se așteptase să dispară în felul acesta și nu era deloc uimită.